

Hou me vast zoals ik was

Gaby Rasters

Hou me vast
zoals ik was

ISBN 978-90-225-8732-4
ISBN 978-94-023-1340-6 (e-book)
NUR 301

Omslagcredits: DPS Design & Prepress Studio
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2019 Gaby Rasters en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
www.gabyrasters.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

*Voor Margriet
Jouw mooie lach
Zie ik tussen de regels
En mijn tranen door*

DEEL 1

1

R.S.V.P. gewenst!

Lieve Joyce, Celine, Claire, Yvonne, Janneke en Kim,

Niet schrikken van deze mail out of the blue. Ik wilde eerst via Facebook een groepje aanmaken, maar kwam erachter dat Celine daar helemaal niet op zit. En eerlijk is eerlijk, ik doe er ook niet zo heel veel mee. Nog een app-groepje kan ik niet aan, jullie wel? Een brief leek me persoonlijker. Per mail dus, ik weet niet eens of postzegels nog bestaan.

En ook al noem ik jullie namen allemaal achter elkaar in de aanhef, ik weet dat een aantal van jullie elkaar helemaal niet kent. De enige link ben ik. Ik had gehoopt dat ik een vriendinnengroep zou hebben zoals in van die kleffe Netflixseries. Gewoon iets meer Sex and the City-achtig. Dat gezegd hebbende; ik draag ook geen nagellak en wimperverstevigende mascara. Misschien ben ik wel nooit groot geworden. Ergens omheen breien kan ik nog steeds, dat merken jullie wel.

Hier komt het. Ik ben nu 32. En het is tijd om volwassen te worden. Klaar met mijn rondreizen door Azië. Klaar met mijn werk-vermijdend gedrag en het zo lang mogelijk rekken van allerlei studies. Klaar met het bewonen van krappe studentenhuisen en het her en der logeren. Klaar met de losse vriendjes. Ik ben klaar voor het echte leven. Ik wil vastigheid! En daar heb ik jullie bij nodig. Leer me hoe dat moet: een vaste baan, een vaste relatie, kinderen krijgen, dat soort dingen. Ik wil ook een vrijdagmiddagborrel drinken met vriendinnen en praten

over keuzes in het leven. Over balanceren tussen je werk en gezin. Ik wil ook klagen dat ik geen me-time heb, zoals ik alle meiden van onze leeftijd hoor doen. Mijn me-time zit erop. En daarom nodig ik jullie uit voor een feestje: Jasmijn is er klaar voor!

Dus ik koppel jullie gewoon allemaal aan elkaar en we zien wel of het leuk gaat worden of niet. Ik heb de meesten van jullie in geen tijd meer 'live' gezien en ik ben jullie Instagram-updates beu! (Oeps!)

Voor diegenen van wie het mailadres niet meer klopt: jullie hebben geluk, jullie hebben een goed excuus om niet mee te doen aan mijn gekte.

Hierbij de uitnodiging voor mijn feestje. Geen kroegentocht, maar een deftige high tea! De details kun je vinden in de bijlage.

P.S. r.s.v.p. gewenst! (Antwoord alsjeblieft / Kom je ook?)

Lieve groet, Jasmijn

P.P.S. psv staat bovenaan!!!! Feestjuh! Boeren!

P.P.P.S. Het is dus overmorgen al, hè?

Jasmijn drukt op de verzendknop en neemt een grote slok van haar glas wijn. Hopelijk komen er niet te veel afmeldingen binnen, dat zou niet goed zijn voor haar zelfbeeld. Aan de andere kant is ze ook wel heel erg last minute met haar uitnodiging. Maar de kortingsdeal voor de high tea was ook last minute en pas geldig vanaf zes personen. Ze glimlacht wanneer haar telefoon gaat. Joyce!

'Je bent echt zo gek als een deur, Jasmijn. Maar ik kom. Met eigen ogen bekijken hoe dat feestje van jou gaat uitmonden in een kroegentocht!'

'Nee, op tijd naar huis. Zodat iedereen weer fris en fruitig maandag naar het werk kan.'

'Ik geloof er niks van. Ik neem gewoon alvast vrij.'

'Dus je komt?'

'Absoluut!'

'Leuk, anders moet ik al die taartjes alleen opeten!'

‘Dat zou jou nog lukken ook, maar geen idee waar je ze laat.’

Jasmijn begint te grinniken. ‘Ik heb er echt veel zin in.’

‘Ik ben benieuwd naar je andere vriendinnen en ik vraag me ook af hoe je er in vredesnaam bij komt om zo’n rare reünie te organiseren. En dat is niet eens het juiste woord. Wel leuk om Celine en Janneke weer te zien, ook alweer een hele poos geleden. Ben benieuwd of Janneke nu eindelijk zwanger is.’

‘O, zijn ze daarmee bezig? Ik had haar vorige week nog aan de lijn, maar niks over gehoord.’

‘Ze doet er nogal vaag over, volgens mij zitten ze in zo’n “traject...”’

Jasmijn fronst haar wenkbrauwen. ‘Dat is niet leuk dan voor d’r. Ik zie haar helemaal voor me als moedertje. Ze gaat dat kind echt vreselijk verwennen, dat weet ik nu al.’

‘Het is echt goed van je, Jasmijn, dat je dit doet! Ik krijg zelf ook zin om een afspraak te maken met een paar uit het oog verloren vriendinnen van me. Beter dan elke avond doorwerken achter mijn laptop. Ik krijg er bijna een muisarm van.’

‘Werk je nog steeds zo veel?’

‘Yup. Geen ontkomen aan, de baas is nogal veeleisend.’

‘Het roer kan altijd om.’

‘Ik weet het, maar ik heb het lef er niet voor. Mijn naam is niet Jasmijn.’

‘Wees blij!’

‘Zeg, laat me weten wat de rest van de meiden doet, ik ben benieuwd!’

‘Zeker. En anders meer taartjes voor ons!’

Jasmijn hangt op en loopt door haar woning. Ze was er zo trots op geweest om haar handtekening onder het koopcontract te zetten. Toegegeven, ze had geluk gehad met de royale erfenis van haar oma. Haar ouders hadden haar op het hart gedrukt om deze enorme gift van oma vooral goed te gebruiken, al was het maar als teken van respect voor de oude vrouw. Het huisje is niet groot en het ligt ook niet in een geweldige wijk. Altijd iets te doen, dat wel, om het netjes te zeggen. Toch voelde Jasmijn zich er direct thuis. Een heerlijk

bonte mix van verschillende culturen en bijbehorend gedrag. Geweldig, alsof ze in haar eigen wijk op wereldreis is. Ze ploft neer op haar veel te grote bank, waarop ze eigenlijk alleen kan liggen, omdat het zitgedeelte zo diep is dat rechtop zitten alleen mogelijk is met minstens drie kussens in haar rug. Het is een wonder dat het enorme gevaarte in haar woonkamer past. Ruimtelijk inzicht ontbreekt haar volkomen en de bank heeft ze dan ook op gevoel gekocht. Van dat gevoel had ze de nacht voor de levering van de bank toch wel behoorlijk wakker gelegen. Maar het was gelukt, ook al had het geen haar gescheeld. Ze gaat op haar rug liggen en scrollt door de berichtjes op haar telefoon. Er komt een appje binnen van Celine, wat leuk!

Jasmijn!!!!!! Ik ben erbij! Weet nog niet hoe ik het geregeld moet krijgen en waar ik de kids ga laten, maar het is én geweldig om jou weer te zien én geweldig om even een middagje voor mezelf te hebben. Belof me dat we ook iets anders dan thee gaan drinken!

Jasmijn moet lachen. Die betrouwbare vriendinnen van haar willen haar gewoon terug het wilde leven in sleuren, dat blijkt wel weer. Ze legt haar telefoon weg en neemt een ontspannen yogahouding aan. Hoewel ze zichzelf plechtig heeft beloofd elke dag een zenmoment te plannen, is dat tot nu toe nog niet gelukt. De verhuizing heeft er misschien ingehakt, of ze is gewoon geen yoga-type. Claire daarentegen is elke avond in een andere ingewikkelde pose te bewonderen op Instagram. Ze heeft er wel eens een opmerking onder gezet met de vraag of ze nog wel uit de knoop komt. Jasmijn legt haar handen op haar buik en controleert haar ademhaling. Ontspannen...

Ze moet ingedut zijn want de telefoon doet haar wakker schrikken. Ze is te laat met opnemen en ziet een gemiste oproep van Yvonne. Jasmijn belt terug maar krijgt de bezetton. Helaas.

Jasmijn pakt haar iPad en loopt langs de Instagram profielen van haar vriendinnen. Een bende bij elkaar, hoor. Zou het leuk worden overmorgen? Een aantal van de meiden kent ze al heel lang, vrien-

dinnen voor het leven. Een paar zijn nieuwkomers. Dit zou de eerste keer zijn dat ze haar beste vriendinnen bij elkaar haalt zodat ze ook kennis met elkaar kunnen maken. Ze had getwijfeld of ze Karin en Gaby van haar werk ook nog zou uitnodigen, maar had het erbij gelaten. Die twee waren haar speciale collegaatjes voor de gezellige lunches onder werktijd en misschien moest ze dat ook zo houden. Niet alles met alles proberen te mengen, zei haar vader vaak, dan maak je er een soepje van. Maar ze was nu eenmaal een verbinder, hoe meer zielen, hoe meer vreugd. Maar overmorgen zou met de vriendinnen zijn waar ze absoluut niet zonder kon en dat zou ze laten weten ook! Uit een van de lades van haar dressoir haalt ze haar poëziealbum. De dikke gele kaft met het leren slotje is totaal uit de mode en de blaadjes zien er vergeeld uit. Ze had haar vriendinnen gedwongen om er allemaal een gedichtje in te zetten en het was Janneke zelfs gelukt om er nog ouderwetse poëzieplaatjes bij te plakken. Ze bladert door het album. Het allereerste gedichtje is van haar moeder. Ze leest de woorden hardop en lacht.

*Een zachte blik,
een blij gelaat,
een vriendelijk woord,
een goede daad.
Al lijkt het weinig wat je schenkt,
je geeft meer dan je denkt!
Dromen kunnen sprookjes worden,
iedere nacht en ieder uur.
Maar toch is jouw eigen leven,
het allermooiste avontuur!*

Janneke had er als allerlaatste in geschreven; ze hadden er beiden hard om moeten lachen.

*Roosjes verwelken,
schepen vergaan,
maar Jasmijn zal nooit een feestje overslaan.*

Dit versje was van vorig jaar zomer. Jasmijn bladert terug naar het versje van haar moeder. Zeven jaar oud was ze toen ze haar album voor haar verjaardag van Yvonne had gekregen. De vriendschap tussen haar en Yvonne ging dus al heel ver terug.

Jasmijn rekt zich uit en voelt een stekende pijn door haar borst gaan. Diep ademhalen helpt niet meteen, maar gelukkig trekt de pijn na een paar minuten weg. *Ik word oud!*

2

Scones, sandwiches en wijn

Jasmijn wordt opgewonden wakker. Vandaag is het high tea-dag! Ze voelt zich zo blij als een jarig kind dat niet kan wachten op de cadeautjes. Ze schudt de slaap uit haar lichaam en stopt de nare en vooral vreemde droom van deze nacht diep weg. Misschien iets om straks samen met de meiden te analyseren. Jasmijn loopt naar beneden en perst met haar hand een citroen uit boven een glas water. Haar schoonheidsspecialiste had dit getipt als wondermiddeltje tegen gewoonweg alles. Ze trekt een vies gezicht wanneer ze de laatste slok neemt. Besluiteloos blijft ze in de keuken staan, eigenlijk heeft ze nog geen zin in ontbijt. Ze loopt weer naar boven en trekt haar renspullen aan. Een frisse neus halen en wat extra beweging kan geen kwaad, bovendien duurt het nog uren voordat ze haar vriendinnen ziet. En aan doelloos wachten heeft ze een hekel. *Je zou misschien ook je huis kunnen opruimen.* Ze hoort de stem van haar moeder in haar achterhoofd, maar ze duwt deze goedbedoelde raad ver weg. Eerst de leuke dingen!

Ze loopt naar buiten en ademt de zondagochtendlucht in. Ze kan er zo van genieten: de dauw op het gras, een enkeling met een hond en de zorgeloosheid van de dag die voor iedereen nog onbeschreven is. De zondag ademt vrijheid uit; alles is nog mogelijk vandaag! Ze begint langzaam te rennen en bouwt haar snelheid op. Het is heerlijk om haar lichaam in gang te zetten en ze voelt haar hartslag versnellen. Haar benen zijn minder sterk dan anders en opnieuw voelt ze een steek door haar borst gaan. Een conditie van niks heeft ze!

Jasmijn rent stug door en hoewel haar geest sterk genoeg is om nog een paar straten verder te rennen, besluit haar lichaam anders. Met haar handen achter haar hoofd loopt ze de laatste meters naar huis. *Watje!* Ze zet haar runkeeper-app uit. Nee, dit tochtje hoeft niet gedeeld te worden met de rest van de wereld! Eerst maar weer eens op haar normale niveau komen. Ze trapt haar schoenen uit en loopt naar de badkamer. Ze is toe aan een warme douche! Het warme water voelt heerlijk aan op haar huid en ze trakteert zichzelf op de Hammam-schuimdouche van Rituals. De douchegel verandert in wit schuim dat heerlijk zacht aanvoelt. Haar handen masseren haar onderrug en wrijven dan over haar bovenarmen. Ze legt haar rechterhand op de zijkant van haar linkerborst, de plek waar ze de steken had gevoeld. Een kleine schok gaat door haar lichaam wanneer ze een hardere schijf voelt aan de onderkant van haar borst. Haar handen voelen nu samen en met haar vingers gaat ze haar borsten af. Links voelt ze een klein bobbeltje bij haar tepel. Ze haalt opgelucht adem wanneer ze rechts ook wat oneffenheden voelt. *Jasmijn, stel je niet aan. Dit is normaal.* Ze sluit haar ogen en daarmee sluit ze voor nu dat vlaagje van ongerustheid buiten.

Ze neemt de tijd om zich aan te kleden en even later ligt haar bed bezaaid met kleren. Hoe wil ze overkomen? Als het meisje van de feestjes en partijen of als de vrouw van de high tea? Ze grinnikt wanneer er een appje van Joyce binnenkomt. Vrouwen, ze zijn allemaal hetzelfde!

Wat trek jij aan?

Jasmijn maakt een foto van haar bed en stuurt deze naar haar vriendin.

Weet jij het? Dan weet ik het ook. Crisis in kledingland, volgens mij moet ik shoppen!

Wat een varkensstal! Je bent niks veranderd. En die broek daar rechts lijkt me leuk!

Jasmijn trekt inderdaad de skinny grijze spijkerbroek aan met een zwart shirtje en een jasje. Hakken eronder en ze kan ermee door. Beneden eet ze bedachtzaam haar ontbijt. De blauwe bessen hebben haar een fortuin gekost, dus moet ze er ook van genieten! Eten, en eigenlijk alleen al de gedachte aan eten, maakt haar altijd blij. Haar vriendinnen zijn meestal vier keer eerder klaar met eten dan zij, zo intens kan ze ervan genieten. Ze verheugde zich gisteravond al op haar uitgebreide zondagochtendontbijt met bramen en bessen en de allerlekkerste yoghurt op aarde. Maar nu het zover is, kan ze er niet van genieten. Bij elke hap schiet het knobbeltje in haar borst door haar hoofd. Ze pakt haar telefoon om zich door Google te laten geruststellen. De eerste twee zoekresultaten slaat ze over en ze komt uit bij een mooie website waarop de woorden staan die ze zocht: 'Knobbeltjes wijzen niet altijd op borstkanker'. Ze leest de beschrijving door en de steen in haar maag verdwijnt langzaam. Er zijn zo veel verklaringen te geven voor een knobbeltje!

Ze ruimt haar ontbijtspullen op en loopt naar de woonkamer. Uit een van de nog niet uitgepakte dozen haalt ze bijna blindelings haar herinneringendoos. Ze gaat op haar dikke vloerkleed zitten en zet de doos tussen haar benen. Ze weet precies wat ze hierin gaat vinden, ook al is het alweer even geleden dat ze naar de inhoud heeft gekeken. Ze begint sentimenteel te worden, eergisteren haar poëziealbum en vandaag dit, een verklaring kan ze er niet voor vinden. Normaal heeft ze deze gevoelens pas rond oud en nieuw. Ze komt zwemdiploma's tegen, schoolrapporten en oude pasfoto's. Maar ook concertkaartjes, bioscoopkaartjes en zelfs een hele oude tienertoer. Meer recent is het bidprentje van haar oma erbij gekomen. Ze wrijft zachtjes over het kaartje. Dan pakt ze het stapeltje toegangskaartjes van Europese voetbalstadions uit de doos. Dat was nu eenmaal haar traditie! Voor komend jaar staat Camp Nou in Barcelona op haar lijstje. Ze heeft dit mooie stadion tot het laatst bewaard. Nu maar hopen dat ze een van haar vriendinnen zo gek kan krijgen om mee te gaan. Ze graaft een stukje verder in de doos en komt een oud briefje van Joyce tegen. Heerlijk om weg te mijmeren naar de goede oude tijd van de middelbare school!

Wanneer ze de bel hoort, stopt ze alles snel terug in de doos en loopt naar de voordeur. Ze doet de deur open en voor haar neus staan zes lachende gezichten. Met grote verbazing kijkt Jasmijn haar vriendinnen aan. Het is Joyce die meteen doorloopt en haar een knuffel geeft. ‘Je dacht toch niet dat jij de enige bent met verrassingen?’

Jasmijn doet een paar passen naar achteren en gooit de deur naar de kamer open. ‘Kom binnen, want mijn gang is zo klein als een goederenlift!’

De meiden lopen naar binnen en één voor één geven ze Jasmijn een dikke zoen en omhelzing. Jasmijn staat er daarna wat beduusd bij. ‘Jeetje...’

Kim begint te lachen. ‘Geweldig! Dat gezicht van jou, Jasmijn. Goud waard.’ De meiden kijken rond in haar huis en Jasmijn herpakt zich. ‘Ga maar op de bank liggen, plek zat.’

‘Liggen?’ Celine ploft neer en valt meteen achterover. ‘Dát bedoel je dus!’

Ze nemen plaats op de bank en er valt een stilte. Die duurt maar kort, want Janneke krijgt enorm de slappe lach. ‘Ik vind het geweldig, dit. Het voelt als een vrijgezellenfeest, maar voor zover ik weet gaat er niemand trouwen, toch?’

‘Ja, leg eens uit, hoe hebben jullie dit geregeld?’ Jasmijn zet haar handen op haar heupen.

‘Niet zo moeilijk, hè, gewoon op “reply all” gedrukt en jou uit de mail geknipt.’ Joyce geeft haar een knipoog. ‘En vervolgens hebben we een app-groepje aangemaakt en we weten ondertussen al wie wie is van jouw vriendinnen.’

‘Geweldig hoor. Beter had ik dit zelf niet kunnen bedenken. Overigens heb ik amper iets in huis, dus...’

‘Geen probleem, we kwamen je ook alleen maar even overvallen en we lopen zo op ons gemak naar jouw high tea-plekje toe. Toch, dames? Hoe langer we van huis weg kunnen blijven, hoe beter!’

Joyce klapt in haar handen en staat op. De andere meiden volgen en wanneer Jasmijn haar sleutels heeft gepakt, staan ze buiten op straat.

‘Wacht! We moeten even terug naar binnen.’ Jasmijn kijkt alsof

ze net het beste idee van de wereld heeft gehad. De dames kijken haar nieuwsgierig aan.

‘We zijn vergeten een selfie te maken in het kleinste halletje van Nederland.’

Ze doet de voordeur weer open en al gierend buitelen de dames over elkaar heen naar binnen.

‘Jij wilde toch juist volwassen worden, Jasmijn?’ Joyce stoot haar aan en knijpt in haar zij.

‘Ja, dadelijk, als we scones eten.’

‘Laat me raden, je hebt er nu al zin in, zeker!’

‘Jaaa, en ook in de gebakjes daar.’ Jasmijns ogen beginnen te stralen.

‘Dat is echt jouw mooiste eigenschap,’ mengt Janneke zich in het gesprek. ‘Dat jij je zo enorm kunt verheugen op kleine dingetjes in het leven!’

‘Ja, en dat je zo slank blijft ondanks al je gesnoep!’ Celine gooit haar handen in de lucht. ‘Ik ben nu weer aan het zoveelste dieet begonnen.’

Jasmijn geeft haar vriendin een knuffel. ‘Je bent prachtig en bovendien heb je drie kinderen op de wereld gezet.’

‘Dat is geen excuus, maar goed, dank voor het compliment. En nu weg hier uit dat halletje van jou, ik word er claustrofobisch van.’

In een melige bui stappen de dames even later de lunchroom binnen voor de high tea. De dames kijken hun ogen uit naar de knetterige inrichting. ‘We moeten echt een keer naar Engeland, dames!’ Jasmijn wijst naar het bloemetjesservies met gouden randjes en het Perzische tapijt op de grond.

Wanneer ze allemaal een plekje hebben gevonden aan een ronde tafel komt de serveerster met uitleg. ‘U heeft voor een luxe uitvoering van de high tea gekozen. Speciaal voor mensen die niet kunnen kiezen uit al het lekkers.’ Ze wordt onderbroken door gelach. Typisch Jasmijn.

‘We beginnen met een amuse en daarna kunt u kiezen uit belegde sandwiches en wraps, scones met clotted cream, minibescheutjes, chips, brownies, kersenmuffins en bonbonlolly’s. Daarnaast hebben

we vers fruit en smoothies. En voor de echte zoetekauw zelfs een heuse suikerspin!’

Joyce lacht en laat de foto zien die ze net van Jasmijn genomen heeft. ‘Zien jullie dit? Dit is het gezicht van iemand die niet gelukkiger kan zijn. Vooral bij het woordje “brownies” sloeg ze aan!’

Een luid gelach verwarmt de lunchroom. Jasmijn veegt de tranen uit haar gezicht. ‘Lach maar, ik vind het heerlijk om hier met jullie te zijn.’

Janneke steekt twee handen omhoog en maakt aanhalingstekens in de lucht. ‘Heerlijk.’

De thee wordt goed gedronken, de dames kletsen bij en maken nader kennis.

Jasmijn kijkt het kringetje rond en voelt zich warm worden vanbinnen. Wat is dit mooi. Naast haar zit haar allerbeste vriendin, Joyce. De kalme Joyce die er altijd voor haar is. En dan Claire, een spring-in-’t-veld, ze draait werkelijk nergens haar hand voor om. De wereld ligt aan haar voeten en dat draagt ze ook uit. Ze is wellicht de stoerste van het stel. De piercing in haar navel, het past bij haar. Celine maakt een minder ontspannen indruk dan vroeger. Kan ook niet anders, drie kinderen opvoeden zal vast pittig zijn. Hopelijk kan ze dadelijk nog even echt met Celine bijpraten. Het contact is de laatste paar jaar verminderd en Jasmijn schaamt zich dat ze niet eens bij haar jongste op kraambezoek is geweest. Yvonne is geen spat veranderd sinds de basisschooltijd, een echte schoonheid, open en puur. En dan Janneke, een heerlijke meid vol dromen. Haar blozende gezicht staat altijd vrolijk en open voor iedereen. Kim, aan het einde van de tafel, was altijd heel goed in hockey. Helaas was haar lichaam er minder blij mee en had ze allerlei vervelende klachten waardoor het sporten steeds lastiger werd. Een binnenvettertje, die Kim, maar wanneer ze haar hart aan je geeft, dan is het onvoorwaardelijk.

‘Ben je aan het dromen, Jasmijn?’ Celine zet een cadeautje op tafel. ‘Voor jou, van ons samen. Maak open.’

‘O, echt? Wat lief!’ Jasmijn maakt voorzichtig het papiertje los en ziet een grote glazen pot met allemaal kaartjes erin.

‘Dit leek ons wel iets voor jou en geschikt voor deze middag. Die-

pe filosofische vragen en dilemma's om aan elkaar voor te leggen en we hebben er al een voor jou uitgekozen!

'Kom maar op, dan.' Jasmijn neemt nog een hapje van haar scone en geniet zichtbaar.

'Joyce, jij doet de vragen aan ons allemaal, oké?' Celine geeft de pot aan Joyce.

'Prima. Jasmijn, jij eerst. Al weten we allemaal het antwoord al. Wat heb je liever? Een tattoo met de naam van je lief of een tattoo van PSV?'

'Next! Die is te makkelijk.' Jasmijn lacht.

Joyce pakt de volgende van de stapel en begint te lachen. 'Ik ben niet verantwoordelijk voor deze vragen, hè.' De rest kijkt haar vol verwachting aan.

'Voor Jasmijn. Heb je wel eens iets anders in je neus gehad dan je vinger?'

Celine begint heel hard te lachen. En Jasmijn krijgt een rood hoofd maar begint dan toch te vertellen. 'Ik lustte vroeger absoluut geen erwten, dus...'

Iedereen ziet het beeld voor zich en de stemming zit er goed in. 'Ik zat vorige week met de jongste nog bij de KNO-arts,' vertelt Celine. 'Ze had geprobeerd een kraaltje in haar neus te stoppen, echt geen idee waarom.' Ze haalt haar schouders op en neemt nog een hapje van haar muffin.

'Andere vraag, Joyce, iets met meer inhoud.' Jasmijn schenkt nog een kopje thee in en kijkt haar vriendin aan. Joyce schuift een paar kaartjes naar achteren en haalt er weer eentje uit. 'Vooruit, op welk moment in je leven was je het liefst even onzichtbaar geweest?'

Jasmijns lach klinkt door de hele zaak. 'Vraag eerst maar aan de anderen. Ik schaam me nu al!' Joyce kijkt het clubje aan. 'Vooruit, met de klok mee. En ik begin wel.'

Jasmijn richt zich tot de groep. 'Als Joyce van wal steekt over haar blunders, zitten we hier vanavond nog.' Het gegiechel werkt aanstekelijk. 'Bedankt, Jasmijn, zo kan-ie wel weer. Dit is niet de manier om je damesachtig te gedragen.'

'Vertel nu maar, Joyce, wat is je grootste blunder?' Jasmijn kijkt haar bemoedigend aan.

‘Toen ik twaalf was, mocht ik playbacken op het sinterklaasfeest op school,’ zegt Joyce. ‘Alle meisjes uit de klas hadden een gekleurde legging aan. Ik had er geen en trok daarom een zwarte panty aan, over mijn rode hartjes onderbroek. En een kort truitje... eentje in de categorie “gelukkig hebben we de foto’s nog”. En verder heb ik, in tegenstelling tot wat Jasmijn beweert, geen enkele noemenswaardige blunder gemaakt. Dus, volgende!’ Haar gezicht staat zo stoïcijns dat de dames weer in een lachstuip schieten.

Jasmijn grijpt in. ‘Kom op, vertel van die keer dat jij in de bioscoop dacht op een vrije stoel te gaan zitten, waardoor je per ongeluk bij een enorme kwal op schoot belandde...’

Joyce draait met haar ogen ‘Hou op! Of ik vertel *jouw* grote blunder. Ook al heb ik je gezworen dat ik dat geheim nooit zou openbaren...’ De tranen van het lachen lopen nu bij Joyce over haar wangen en de andere meiden kijken met grote ogen naar Joyce.

‘Vertel!’ Janneke slaat met haar hand op de tafel. ‘Joyce, je kunt nu niet meer terug!’

‘Ik vertel het zelf wel. Dan ben ik ervan af.’ Jasmijn veegt de tranen van haar wangen. ‘Maar eerst nog zo’n lekkere scone.’

‘Je rekt tijd!’ Celine grist de scone uit Jasmijns handen.

Jasmijn slaakt een overdreven diepe zucht. ‘Vooruit, zo spannend is het niet.’ ze stuurt een waarschuwend blik naar Joyce om er vooral niet meer van te maken dan dat het is. ‘Ik deed vakantiewerk in een verzorgingstehuis...’

‘Waar ze nu een legende is.’ Joyce geeft de groep een knipoog.

‘Waar niemand zich het voorval nog kan herinneren. Allemaal dement, dus dat pleit in mijn voordeel. Lang verhaal kort, ik was de bingo-juf...’

‘Schei uit, ik doe het nu al bijna in mijn broek.’ Yvonne hangt voorover van het lachen en houdt haar buik vast.

Joyce heeft een brede grijns op haar gezicht en kan het niet langer voor zich houden: ‘Jasmijn riep met een microfoontje om haar nek alle nummertjes om. In de pauze moest ze naar het toilet. En ze had haar microfoon niet uitgezet. De oudjes hebben haar hele toiletritueel meegekregen, ook de grote boodschap.’

Jasmijn kijkt naar het plafond en doet alsof dit gesprek niet over haar gaat. Ze grijpt een muffin van het plankje en stopt die in haar mond. ‘Geen commentaar’ komt er nog net verstaanbaar uit. Het restaurant is veranderd in een kakelend kippenhok vol gelach en de dames buitelen nu over elkaar heen met hun blunders.

Na een tijdje schraapt Jasmijn haar keel. ‘Meiden, ik ben echt blij dat jullie hier allemaal zijn. Geen idee hoe we hier een vervolg aan gaan geven, maar ik zou het echt super vinden om elkaar nog eens vaker te zien, dit is zo gezellig! Gewoon in het echte leven en niet via de app. En nu: proost!’ Ze houdt haar theekopje in de lucht en de rest volgt. Het is de eerste keer in haar leven dat Jasmijn toost zonder alcohol.

‘Zullen we nog even een rondje maken en vertellen wat je connectie met Jasmijn is, wat je grootste geheim is, en waar je woont?’ Joyce kijkt iedereen een voor een aan of ze wil peilen wie hier nu echt aan tafel zit.

‘Geheimen komen pas na een paar glazen wijn, niet na liters thee, Joyce. Dat moet jij toch weten!’ Yvonne kijkt haar lachend aan. ‘Maar prima, een voorstelrondje. Net alsof dit mijn eerste werkdag is. Zal ik beginnen? Ik ken Jasmijn al heel erg lang. We waren buurmeisjes tijdens onze basisschoolperiode. Nooit bij elkaar in de klas gezeten en dat is maar goed ook, anders zou van leren niks terecht zijn gekomen. Ik werk op een reisbureau en ik verveel me daar kapot, ik kan niet concurreren met de online aanbieders. Dus doe me een lol en boek bij mij wanneer je op reis wilt. Ik ben samen met Sjors, al een paar jaar nu en ik hoop dat hij binnenkort bij mij intrekt, een latrelatie is niks voor mij.’ Ze stoot Claire aan. ‘Nu jij.’

‘Ik ken Jasmijn het kortste van allemaal, denk ik. We zijn elkaar tegengekomen tijdens een avontuur in Nepal.’

Jasmijn slaat haar handen voor haar ogen. ‘O! Vreselijk, ja! Maar wel blij dat we daardoor vriendinnen zijn!’

‘We waren allebei aan het backpacken en hadden onze zinnen gezet op het Bardia National Park. We konden met dezelfde gids mee vanuit Kathmandu. Het was de meest heftige en oncomfortabele rit ooit. En ik ben echt wat gewend. Twee vrouwen in een jeep

met een krolse chauffeur. Een van de banden vloog eraf en daar stonden we in het park. Tijgers om ons heen.' Ze geeft Jasmijn een knipoog. 'Ik ben een ster in verhalen vertellen die steeds spannender worden. Het heeft ons in ieder geval een warme vriendschap opgeleverd. Verder heb ik weinig te vertellen. Ik leef van uitzendingen en reizen naar het buitenland als freelancefotograaf. Ongebonden en vrij.' De andere dames kijken bewonderend naar deze Floortje Dessing aan de high tea-tafel. Claire haalt een paar kaartjes uit haar tas. 'Voor wie wil, mijn website met wat foto's. Ergens staat ook nog een mooie van Jasmijn. En verder probeer ik zo veel mogelijk volgers op Instagram te krijgen met mijn yoga-poses. Nah, ik probeer een praktijk op te starten als ademcoach en dat wil ik combineren met mijn reizen. Maar dat zijn toekomstdromen.'

Jasmijn lacht. 'Oké, handig. Bij Yvonne kun je reizen boeken, Claire maakt foto's. Ik zie een *match made in heaven*. Jullie moeten even de koppen bij elkaar steken, dames! Ik ben benieuwd naar de volgende verhalen, zelfs ik leer jullie zo nog beter kennen. Maar ik wil toch vragen of jullie mij even willen excuseren. De thee doet me nu al naar het toilet rennen, volgens mij ben ik sowieso degene met de zwakste blaas?'

Joyce knikt. 'Hoe vaak jij er op een nacht uit moet om te plassen, werkelijk! Weet je nog toen we samen gingen kamperen? Mijn hemeeltje.'

Jasmijn wuift haar opmerking weg en loopt dan naar het toilet. In het voorbijgaan geeft ze al haar vriendinnen een zoen op hun wang. 'Zo fijn, dit!' Claire springt ook op. 'Dan ga ik ook nu, voordat ik alle spannende verhalen mis.'

De toiletruimte is gezellig ingericht, typisch Engels eigenlijk. Mooie grote waskommen en een elegant behangetje. Het bordje om de toiletten schoon te houden laat Claire enorm lachen. '*Don't hurry, don't worry, do your best and flush the rest*. Heb jij die al bij je verzameling aparte toiletspreuken?'

Jasmijn begint te grinniken. 'Nee, nog niet, ik maak er zo een foto van!'

Vanaf de wc-bril roept Claire enthousiast: 'We plassen weer syn-